

Proves d'accés a la universitat

Literatura catalana

Sèrie 3

Qualificació		
Exercici 1. Opció __		
Exercici 2	2.1	
	2.2	
Exercici 3. Opció __		
Suma de notes parcials		
Descompte en la redacció		
Qualificació final		

Comprovació		2a correcció	
 		 	
 		 	
 		 	
 		 	
 		 	

Etiqueta de l'estudiant

Ubicació del tribunal

Número del tribunal

Etiqueta de qualificació

Etiqueta de correcció

L'examen consta de TRES exercicis obligatoris. Als exercicis 1 i 3, trieu UNA de les dues opcions proposades (A o B). A l'exercici 2, responeu a TOTES les qüestions plantejades.

Les respostes han de ser clares i han d'estar redactades de manera coherent i cohesionada, amb correcció gramatical, lèxica i ortogràfica. Es descomptaran fins a 2 punts en el conjunt de l'examen per errors de redacció, gramaticals, ortogràfics o lèxics.

Exercici 1

[2 punts]

Trieu UNA de les dues opcions (A o B) i responeu a la qüestió corresponent.

OPCIÓ A

A *El poema de la rosa als llavis*, de Joan Salvat-Papasseit, hi ha alguns recursos formals propis de les avantguardes. Indiqueu-ne tres i exemplifiqueu-los amb poemes del llibre.

OPCIÓ B

Descriviu els elements comuns que lliguen els contes d'*El Cafè de la Granota*, de Jesús Moncada.

Exercici 2

[3 punts en total]

A partir del poema XLVI de *La pell de brau* (1960) (text 1) i d'aquest fragment d'*Antígona* (1969) (text 2), ambdues obres de Salvador Espriu, responeu a les qüestions següents:

- 2.1. El text 2 correspon a l'últim parlament d'Antígona. Relacioneu els quatre primers versos del poema XLVI (text 1) amb el personatge de Creont i el sacrifici d'Antígona. Podeu fer esment de la interpretació política de l'*Antígona* d'Espriu.
[1 punt]
- 2.2. *La pell de brau* s'ha interpretat com una crítica a l'Espanya de la postguerra. Al poema XLVI (text 1), el jo poètic s'adreça a Sepharad (nom que els jueus expulsats el 1492 donaven a la península Ibèrica) i fa un discurs semblant al d'Antígona (text 2). Relacioneu tots dos textos a partir de la significació del personatge d'Antígona en l'obra d'Espriu.
[2 punts]

TEXT 1

Poema XLVI

A vegades és necessari i forçós
que un home mori per un poble,
però mai no ha de morir tot un poble
per un home sol:
recorda sempre això, Sepharad.
Fes que siguin segurs els ponts del diàleg
i mira de comprendre i estimar
les raons i les parles diverses dels teus fills.
Que la pluja caigui a poc a poc en els sembrats
i l'aire passi com una estesa mà
suau i molt benigna damunt els amples camps.
Que Sepharad visqui eternament
en l'ordre i en la pau, en el treball,
en la difícil i merescuda
llibertat.

TEXT 2

Antígona

ANTÍGONA (*amb una suprema dignitat*): Tan sols tu gosaries acusar-me d'aquest crim, del qual no ignores que soc ben innocent. La meva sang m'ordenava d'arrencar aquell cos de la profanació, però no pertorbaré la pau de Tebes, tan necessària. (*A TIRÈSIAS.*) Que les teves prediccions no s'acompleixin. (*Als consellers, en general.*) Calmeu el poble i que torni a les cases, que cadascú torni a casa. No sé si moro justament, però sento que moro amb alegria. Privada de la llum, en una lenta espera, recordaré fins al darrer moment la ciutat. Recordaré els carrers, la font, els camps, el riu, aquest cel. Que la maledicció s'acabi amb mi i que el poble, oblidant el que el divideix, pugui treballar. Que pugui treballar, i tant de bo que tu, rei, i tots vosaltres el vulgueu i el sapigueu servir.

i plourà i farà sol
i dansarem a l'aire
de les noves cançons 35
que la terra rebrà.
Vindicarem la nit
i la paraula DONA.
Llavors creixerà l'arbre
de l'alliberament. 40

OPCIÓ B

Comenteu aquest fragment de *Laura a la ciutat dels sants*, de Miquel Llor. Tingueu en compte, sobretot, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre):

- a) La situació i la contextualització del fragment en l'argument de l'obra.
- b) La presència de la boira en el fragment i en la resta de la novel·la.
- c) La veu narrativa de la novel·la: quina mena de narrador és i quines característiques té.

Surt de pressa; comença l'encalç entre la boira...

- Boira de novembre, boira amable que l'abriga, l'acull, l'esfuma i potser la fa invisible als ulls de les bones persones de Comarquinal, malgrat ésser ulls que travessen les tenebres, penetrants a la manera d'aquell pampallugueig verdós que, llavors, de joveneta, projectà
- 5 l'ombra dels pulmons de la seva mare damunt un vidre translúcid. Fugir!, cercar la pau, sigui on sigui, cap enllà d'aquella ombra negra que la boira tenyeix de color d'absenta. S'hi acosta. No res; és l'hospici; més enllà l'asil de Sant Vicenç, amb tants quadrets de finestres, pupil·les negres que la sotgen, que li barren el pas. Més enllà una resplendor. Horror!; és la
- 10 plaça, voltada d'arcades: boques obertes a punt de riure, a punt de malparlar, de retreure-li que és la forastera indesitjable, la barcelonina sarnosa, una pobra, una perduda, una carn mísera! Carn mísera, que els ullets dels homes de les Aulines valoraven amb mirades de ramader al mercat, carn venuda a canvi de vestits i de brillants a un amo voluble, que ho
- 15 pot comprar tot amb els seus diners; carn que ha sentit l'escalfor de les mans impúdiques d'un mig sant amb ulleres verdes, que maleí el fill i ha deixat morir la filla per conveniències mercantils; carn que ha sofert la pressió de les mans d'un home amb egoisme d'amant, carn que conté una ànima abandonada de Déu...

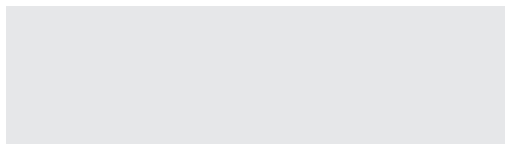
Morir! No sentir riure ni parlar ni acompanyar rosaris confegits per boques negres de pecats.

Comprovació:

2a correcció:

3a correcció:

Etiqueta de l'estudiant

Institut
d'Estudis
Catalans